

ԲԱԶՄԱՎԷՊ ՀԱՆԴԻՍԱՐԱՆ

ԲԱՆՍՈՒՐԱԿԱՆ - ԳԻՏԱԿԱՆ - ԲԱՐՈՅԱԿԱՆ

ՌՅՀ-ՌՅՀԱ

ՀԱՅՈՐ

ՀԹ

1921

ՆՈՅԵՄԲԵՐ

ԹԻԻ 11

Ս. ՂԱԶԱՐ

ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ

ՓՐԿՈՒԹԵԱՆ ՆԱԽԱՀԱՆԳԻՍՏԸ

«ՀԱՅ ԿԱՐՄԻՐ ԽԱՋ»-ն է այդ, որուն անձնանուէր գործունէութիւնը «Բազմավէպ» իր յաջորդ էջերուն մէջ պսփառութեն ցուցադրած է:

Բայց ինչ որ հոս կարեւոր կը համարին՝ դնել՝ նետեւալն է:

Նկատի առնելով ՀԱՅ ԿԱՐՄԻՐ ԽԱՋի կիւղորոնական վարչութեան առ մեզ որկած գիրը, ուր՝ ի մէջ այլոց՝ կ'ըսէ «Փափագող ենք որ Ձեր կոչին հասցէ ցուցուն թէ թերթիդ խմբագրութիւնը և թէ կեդրոնս, ստացուելու համար ազնուասիրտ հայերու նուէրները» — սիրայօժար կ'ընդունինք առաջարկը եւ այդ նպատակաւ պաշտօնապէս բացուած կը հրատարակենք մեր թերթին խմբագրութիւնը Հ. ԿԱՐՄԻՐ ԽԱՋի իբր այլ կեդրոն,

ու կը հրաւիրենք ամբողջ Հայութիւնը, յատկապէս արտասահմանի եղբայրները, բերելու իրենց ազգասիրական վիճանն աջակցութիւնը այդ բարեբար Հաստատութեան, որ, «նուիրուած է Հայկական տառապանքին ստեղծած ցաւերը և վէրքերը ամոքելու՝ անհնարին ճիգերով»:

Կարելի՞ է երեւակայել սիրտ մը որ չհրկուցէ, տեսնելով այդ նուիրական աջը՝ որ սրբել կը ճգնի արեան ծովէրէ մազապուրծ բիւրաւոր խեղճերու արտօսարարից աչքերը:

Անոնք անլուր տառապանքներով ճնշուած ռոգիկներն են, անուելի վտանգներէ հողորպած, արիւննուշտ ճիրաններէ խրուած ու փրկուած մանուկներ, պատանիներ, հայուկներ:

Զշրջեցան անոնք կեանքի ճիծաղկոտ ավերումն վրայ, ընդհակառակն՝ թխատեսել ամպեր պոռթկացլին թունաւոր մաղծ մը անոնց շուրջ, ու մոլելանձ շաններ՝ լափեցին անոնց սիրելիները:

Ազգադուրժ չէ՞ պն՝ որ անտարբեր կը դիտէ այդ կիսաքանդ սիւները, իրեւնին Հռովմէն ժառանգուած մնացորդները Ֆորյի մէջ:

Բայց, Հայեր, պէտք է գիտնանք, անոնք մեզի չափ իրաւունք ունին ապրելու. օտարներէն չէ որ կը սպասեն իրենց ազատագրութիւնը մահուան ճիրաններէն - ի զոր սպասում մ'է այդ - այլ անոնցմէ՝ ուրոնց երակներուն մէջ մի եւ նոյն հայկական արիւնն է որ կ'եռայ:

Արդ, եթէ թշնամոյն դաժան սուրէն ու սովէն կը կախուէր ցարդ այդ թշուառ հայորդիներուն կեանքը, այժմ մի միայն մեր գեղասարտութենէն կը կախուի:

Հապա շտապենք օգնութեան:

Եւ պիտի դանդաղենք՝ երբ նկատենք անոնց սրտերու խորշերէն թռած աղիողորմ ձայները. երբ նկատենք վայրկեան մը որ անոնցմէ իւրաքանչիւրը՝ մեր սուրբ Հայրերու նուիրական խօսքերէն փոխ առած՝ առջեւնիս դէնէ իր անորակելի կացութիւնն ու սպառնացող վտանգը՝ ուժգին գոչելով.

«Կործանեաց զիս չարագործ թշնամին և կամի ի սպառ զիս որսալ, ...» (Շարական):

Զխնայենք ուրեմն:

Զի բաւեր ուրախանալ միայն, չի՞ բաւեր խրախուսուիլ, թէ կեանքի լապտերը դեռ կը պլպլայ անոնց մէջ, ու կը դիմադրէ մահաւանդ չարամիտ հովերու՝ որ ի սպառ մարել կ'աշխատին:

Հարցնենք սակայն, ինչով կը դիմադրեն այդ մարմնող հոգիները. ո՞վ է որ արծարծել կը ճգնի այդ առկայծող լապտերները:

Ազգանուէր ձեռք մը, փրկարար Հաստատութիւն մը... ԱՅՈՒՄԻ ԽԱՋՆ է այդ:

Ահա թէ քանի՜ դժուարաբեռն է ուրեմն այն պաշտօնը զոր ստանձնել է ան, յուսալով ամբողջ Հայութեան անձնանուէր օժանդակութեանց, մասնաւորապէս արտասահմանի այն ամէն բարեկեցիկ հայ եղբայրներուն՝ որոնք բախտաւոր պայմաններու մէջ կ'ապրին:

Ո՛չ մէկ հայ պիտի կարենայ ձեռնպահ կենալ, եթէ ի նկատի առնու սա կենսական կէտը. ինչ որ գեթութեան ու սիրոյ կը պատկանի, ինչ որ մեր ազգին ամբողջ ապագայ յայտը կը կազմէ, ինչ որ Հայութեան ամենայնաբազմ սեփականութիւնն է՝ ապաստան գտած է այդ «ՓՐԿՈՒԹԵԱՆ ՆԱԽԱՃԱՆԳԻՍՏԸ»:

ԻՄԲ.

Croix Rouge Arménienne
Comité Central

Péra-Asmali-Merdjidi, N. 33

CONSTANTINOPLÉ

Rédaction de la Revue

«Pazmaveb»,

S. Lazare

VENISE (Italie)